

РЕШЕНИЕ

№ 254

гр. София, 19.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ТО VI-8, в публично заседание на
тринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: Стою Хр. Згуров

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Стою Хр. Згуров Търговско дело №
20231100901761 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предмет на делото е предявеният от Ц. Т. Б., ЕГН ***** и И. Г. Б.,
ЕГН ***** срещу „У.Т. **“ ЕООД, ЕИК **** иск с правно основание
чл.29, ал.1, пр. III ЗТРРЮЛНЦ относно установяване вписването в
Търговския регистър на несъществуващо обстоятелство, а именно:
седалището и адреса на управление на ответното дружество, който е гр.София
1784, р-н „Младост“, ж.к.“****“, тъй като между този адрес и ответното
дружество няма никаква връзка, а представлява апартамент, който е
собственост на ищците.

Ищците твърдят, че ответникът няма канцелария или служители на
посочения адрес, поради което вписването на този адрес в търговския
регистър като адрес на управление на дружеството срещу „У.Т. **“ ЕООД
представлява вписване на несъществуващо обстоятелство. Сочат, че са
собственици на процесния апартамент, който е посочен за седалище и адрес
на управление на ответното дружество, като изпитват неудобства от
постоянното получаване на кореспонденция предназначена за ответното
дружество на този адрес, както и считат, че посочването му като адрес на
дружеството в търговския регистър застрашава и накърнява правото им на
собственост върху имота.

В законоустановения срок за отговор на исковата молба, такъв не
постъпи от страна на ответното дружество.

Страните не се явиха и не изпратиха представители в съдебното
заседание.

Софийският градски съд, ТО, VI- 8 състав, след като взе предвид

доводите и възраженията на страните, събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност, съобразно разпоредбите на чл. 235 ГПК и чл. 12 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

В чл. 29, ал. 1, предл. III ЗТРРЮЛНЦ е предвидено, че всяко лице, което има правен интерес, както и прокурорът, може да предяви иск за установяване несъществуване на вписано обстоятелство. С Тълкувателно решение № 1 от 06.12.2002 г., постановено по тълк.д. № 1/2002 г. на ОСГК на ВКС са дадени задължителни указания, които настоящият съдебен състав трябва да съобрази при определяне на това какво представлява „несъществуващо обстоятелство“, респективно „несъществуване на вписано обстоятелство“ каквато е терминологията, използвана в чл. 29, ал. 1, предл. III ЗТРРЮЛНЦ. В тълкувателното решение е посочено, че понятието „несъществуващо обстоятелство“ е въведено в закона само по отношение на подлежащите на вписване такива, като вписване на такова обстоятелство е налице, когато е вписано обстоятелство, което не е възникнало валидно.

Обстоятелството, което ищите твърдят, че е вписано в търговския регистър, без да е валидно възникнало, е това, че седалището и адресът на управление на дружеството „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** е гр.София 1784, р-н „Младост“, ж.к.*****.

При извършена от съда служебна проверка за обстоятелствата, вписани в търговския регистър по партида на ответното търговското дружество, се установява, че на 05.05.2017 г. е вписано седалище и адрес на управление на „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** е гр.София 1784, р-н „Младост“, ж.к.*****. Следователно по делото е доказано, че посоченото в исковата молба обстоятелство действително е вписано в търговския регистър. Ето защо и съдът трябва да отговори на въпроса дали от представените в производството доказателства се установява, че то е възникнало към датата на която е извършено вписването с акт на длъжностното лице по регистрацията.

В чл. 12, ал. 2 ТЗ е дадена легално определение на понятието „седалище на търговеца“, като е посочено, че това е населеното място, където се намира управлението на дейността му. В чл. 12, ал. 2 ТЗ е дадена дефиниция и на понятието „адрес на търговеца“, съгласно която това е адресът на управлението на дейността му. При тълкуване на тези правни норми се налага изводът, че седалището и адресът на търговеца, които съгласно чл. 115, т. 1 ТЗ са част от задължителното съдържание на дружествения договор и като такива съгласно в чл. 119, ал. 2 ТЗ се вписват в търговския регистър, представляват населеното място и конкретния адрес в това населено място, където се намира управлението на търговеца. Управлението на едно търговско дружество от своя страна предполага наличие на канцелария, офис, където то осъществява дейност. Следователно седалището и адресът на управление на търговеца са населеното място и конкретния адрес в него, на който търговецът поддържа офис, в който осъществява управлението на търговската си дейност.

С оглед на изложеното по-горе, за да се приеме, че обстоятелството,

което е вписано по партидата на ответното дружество, че седалището и адресът му на управление се намират в гр.София 1784, р-н „Младост“, ж.к.“****“, не е валидно възникнало към 05.05.2017 г., трябва да се установи по делото, че към тази дата на посочения адрес търговското дружество не е имало канцелария, в която да се извършва управлението на неговата търговска дейност. Този факт е отрицателен такъв и не подлежи на доказване в гражданския процес, поради което и в тежест на ответника по делото е да установи положителния факт, който го ползва в процеса, че към 05.05.2017 г. е имал офис на този адрес.

По делото обаче от страна на „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** не бяха представени абсолютно никакви доказателства, от които да се установява, че то е поддържало канцелария, офис на този адрес нито към 05.05.2017 г., нито в който и да е момент след това. Ето защо и за ответното търговско дружество са неблагоприятните последици от неангажиране на доказателства и съдът следва да приеме, че към 05.05.2017 г. то не е имало канцелария, в която да е извършвало управлението на дейността си на адреса в гр.София 1784, р-н „Младост“, ж.к.“****“, като то няма такава на този адрес и към настоящия момент.

Следователно на посочения адрес не се намира седалището и адреса на управление на „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** и вписването на това в търговския регистър представлява вписване на несъществуващо обстоятелство, което прави предявеният иск с правна квалификация чл. 29, ал. 1, предл. 3 ЗТРРЮЛНЦ основателен.

С оглед крайния изход на делото и това, че от страна на ищите е заявено своевременно искане за присъждане на направените в производството разноски, такива им се следват. Доказаха се реално заплатени разходи за водене на делото от тяхна страна в общ размер на 50 лв. за платена държавна такса, които разноски следва да се присъдят в полза на ищите.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от Ц. Т. Б., ЕГН ***** и И. Г. Б., ЕГН ***** срещу „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** иск с правно основание чл.29, ал.1, пр. III ЗТРРЮЛНЦ, че вписаното в Търговския регистър по партидата на „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** обстоятелство, представляващо седалището и адреса на управление на ответното дружество, а именно: гр.София 1784, р-н „Младост“, ж.к.“****“, е несъществуващо обстоятелство.

ОСЪЖДА „У.Т. ***“ ЕООД, ЕИК **** да заплати на Ц. Т. Б., ЕГН ***** и И. Г. Б., ЕГН ***** сумата от **50 лв.**, представляваща

разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Решението се счита за връчено на ответника съгласно чл.50,ал.2 ГПК, като за прецизност, препис от него следва да се връчи на адреса му за кореспонденция с НАП:гр.София, бъл.****, офис 5.

Съдия при Софийски градски съд: _____